

Đều Là Lỗi Của Người

Contents

Đều Là Lỗi Của Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6: Phiên Ngoại: Hiếu Kỳ Không Phải Là Chuyện Tốt	11

Đều Là Lỗi Của Người

Giới thiệu

Triển Chiêu gặp phải một vấn đề nan giải. Một nan đề khiến cho y buồn phiền mất ba ngày ba đêm mà vẫn không tìm ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/deu-la-loi-cua-nguoi>

1. Chương 1

Triển Chiêu gặp phải một vấn đề nan giải.

Một nan đề khiến cho y buồn phiền mất ba ngày ba đêm mà vẫn không tìm ra được biện pháp giải quyết hay là vì một số nguyên nhân đặc thù mà không cách nào tìm người để trao đổi được.

Cho nên khi Bạch Ngọc Đường mang theo một vò Nữ Nhi Hồng tốt nhất đến tìm y lần thứ 101 thì rốt cuộc y mượn chút men say mà nói ra nan đề không hề nhỏ chút nào ấy với kẻ một năm trước là tử địch mà bây giờ là bạn thân chí cốt của y.

“Người nói cái gì?!” Mỹ tửu trong miệng xém chút nữa phun sạch ra ngoài, Bạch Ngọc Đường quả thực không thể tin nổi mình vừa nghe thấy cái gì!

“Tai của người không có vấn đề!” Gương mặt màu lúa mạch nhàn nhạt của Triển Chiêu đỏ ửng lên không thể xem nhẹ, “Chuyện như vậy ta cũng không muốn nhắc lại lần thứ hai!”

“Người là nói ——” Bạch Ngọc Đường không nhịn được xác nhận lại một lần, “Người sống lớn bằng này cũng đã 23 rồi, vậy mà chưa từng làm ‘chuyện đó’?”

Đỏ ửng lan rộng tới tận mang tai.

“Thậm chí ngay cả ‘chuyện đó’ làm thế nào cũng không biết mà tới hỏi ta?!” Lần này ngay cả cổ cũng bén lửa! Có điều đôi mắt vẫn hung dữ nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường, giống như một con mèo đang nhìn chằm chằm con chuột, một khi đối phương có cử động gì thì sẽ vồ ngay tới.

Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Bạch đại thiếu của chúng ta rất thông minh đem câu “Người cũng quá ngây thơ đó!” sắp thốt ra mà nuốt vào bụng. Tuy không sợ đánh nhau với y, có lúc còn nhịn không được ngứa tay đập phá đánh lộn với y, nhưng cái vẻ ngượng ngùng trăm năm khó gặp của tiểu Miêu Nhi này, thực sự là quá

mê người, cứ ngấm cho đã rồi hăng nói tiếp ^-^.

Nhưng mà đảng này Triển Chiêu có chút ngồi không nổi, chuyện vút hết mặt mũi của nam nhân như vậy, nhất thời kích động nói ra đã đủ xấu hổ lắm rồi, ấy thế mà con chuột chết lại chỉ cười híp mắt nhìn mình chòng chọc! Nếu như hắn dám cười nhạo mình... Hung ác chớp chớp đôi mắt mèo, khiêu khích “Ăn miếng trả miếng” trùng ngược lại!

Tiểu Miêu Nhi tức rồi! Bạch Ngọc Đường thu lại ánh mắt của mình một chút, vội vàng lảng sang chuyện khác, “Sao đột nhiên ngươi lại nhắc đến chuyện này? Xảy ra chuyện gì?” Lòng thầm bỏ thêm một câu, tuổi dậy thì của ngươi đến cũng muộn quá đi! (Hồi đó có cái từ ‘tuổi dậy thì’ này sao? – b Vẫn là đổi thành ‘tuổi tư xuân’ tốt hơn ^&^)

Triển Chiêu cười khổ: “Còn không phải tại tứ đại kim cương kia...”

Lại nói hôm đó là một ngày cuối thu tiết trời khoan khoái dễ chịu, nha môn hiếm khi có dịp được thanh nhàn, Triển Chiêu leo lên một cái cây xanh tươi nhất trong phủ Khai Phong tính đánh một giấc thật ngon (em nghĩ em là mèo thật hả?), nhưng vừa hay lại trông thấy tứ đại kim cương đến dưới gốc cây hóng gió, còn có vẻ như đang bàn luận cái gì, lòng hiếu kỳ nhất thời trỗi dậy, không nhịn được trón trên cây lên nhìn xuống xem.

Tứ đại kim cương của phủ Khai Phong, tên là Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hổ, bốn người tình như huynh đệ, thường ngày ăn cùng bàn ngủ cùng giường, ngay cả đi nhà cầu cũng kéo bè kéo lũ mà đi (Hân... Cái này hơi cường điệu quá >_<) trên=” dưới=” phủ=” khai=” phong=” còn=” đùa=” giỡn=” nói=” bốn=” người=” họ=” quả=” thực=” có=” thể=” gọi=” là=” bốn=” cái=” bào=” thai=” dính=” liền=”>

Tình bạn của nam nhân suy cho cùng có thể bền vững đến mức nào chúng ta không biết được, nhưng có một điều duy nhất có thể khẳng định đó là có người sẽ vì bằng hữu mà lên núi đao xuống biển lửa giúp bạn không chối từ không tiếc cả mạng sống, nhưng sẽ chẳng có ai chỉ ở bên bằng hữu mà chung thân không cưới.

Cho nên khi Triệu Hổ, người nhỏ nhất trong tứ đại kim cương, đột nhiên truyền tin vui rằng tháng sau sẽ kết hôn, ba người còn lại thực sự không lý do gì mà hô trời gọi đất đau khổ tột cùng đến không muốn sống.

“Ta nói Triệu Hổ đệ cũng quá thiếu nghĩa khí huynh đệ, cứ âm thầm như thế mà sắp thành gia! Đúng là chó cắn người không bao giờ sửa trước! Bọn đại ca chúng ta còn chưa sốt ruột đệ đã vội vã cái gì, tuổi xuân còn phơi phới tội gì phải vút bỏ tự do để đâm đầu vào cuộc sống củi gạo dầu muối tương giấm trà tằm thường ấy chứ!” Vương Triều lòng đầy căm phẫn trào dâng.

“Bốn huynh đệ chúng ta từ trước đến giờ cùng tiến cùng lui, đệ đột nhiên bỏ đội (rời bỏ đội ngũ độc thân) như thế, cũng quá thiếu nghĩa khí huynh đệ rồi đó! Uống công ba vị ca ca bọn ta luôn thương yêu tiểu đệ đệ người nhất!” Mã Hán vô cùng đau đớn trong lòng.

“Đúng đó đúng đó, đệ tốt xấu gì cũng phải dạy các đại ca mấy món nha! Chúng ta vẫn còn là một hội độc thân đây!” Trương Long thành thật nhất nói lên tiếng lòng chân thực của ba người.

“Chỉ biết một mình phong lưu khoái hoạt quá phàn quá đáng! Coi chừng ngày đệ kết hôn bọn ta chuốc cho đệ uống say như chết, để đêm động phòng hoa chúc của đệ biến thành không!”

Trương Long vừa mới dứt lời, Triệu Hổ vốn vẫn chỉ biết khúc khích cười đột nhiên sắc mặt trở nên u ám, chậm rãi cúi thấp đầu xuống.

Đừng thấy ba người nói tới nói lui, thật ra trong lòng vẫn thương yêu tiểu đệ đệ này nhất, mặc dù có tỏ vẻ bức tức nhưng cũng vì huynh đệ tốt của mình có tương lai hạnh phúc mà vui mừng, vừa trông thấy đáng về của Triệu Hổ liền vội vàng xin lỗi hắn.

“Khụ, Tiểu Hồ, đừng nóng giận nha! Các ca ca chỉ trêu đệ chút thôi, đêm động phòng hoa chúc chính là một trong tứ đại hỉ của đời người, bọn ta làm sao có thể phá hoại chứ! Yên tâm, đến lúc đó rượu đã có các ca ca chống đỡ cho đệ! Bảo đảm đệ bình an thuận thuận lợi lợi vào động phòng!”

Thế nhưng Triệu Hồ vẫn cúi đầu không nói một lời, lúc này không chỉ bọn Vương Triều buồn bực, Triền Chiêu vẫn trốn trên cây xem trò vui cũng cảm thấy có chút kỳ quái, Triệu Hồ tuy luôn ngại ngùng hướng nội, nhưng cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, chỉ là vài câu bông đùa cũng không đến nổi tức giận chứ?

Đúng lúc này, Triệu Hồ cuối cùng cũng ấp úng nói ra mấy lời, “Đệ... đệ... không, không tức giận, chỉ có điều... chỉ có điều... có hơi buồn... buồn phiền... mà thôi...”

Không thể nào? Một tân lang quan sắp nhậm chức thì có thể có buồn phiền gì chứ? Có điều nói cách khác, việc có thể khiến cho một tân lang quan buồn phiền thì nhất định không phải việc nhỏ!

Thế là ba vị ca ca lập tức việc nghĩa chẳng từ nói: “Buồn chuyện gì? Không sao, cứ việc nói đi! Lên núi đao xuống biển lửa các ca ca cũng giúp đệ!”

“Này, chuyện này làm sao có thể thế!” Triệu Hồ vội đỏ mặt tía tai, chỉ nhả ra một câu này lại lí nha lí nhí nói không ra lời.

Trương Long tính tình nóng vội nhất không nhịn được kêu lên, “Có chuyện gì thì đệ cứ nói ra! Có mỗi thế thôi mà cũng làm người ta sốt ruột muốn chết! Ngoại trừ động phòng hoa chúc ra, không chuyện gì là các ca ca không giúp được!”

Hắn kêu lên như vậy khiến cho Triệu Hồ cũng gấp, há mồm liền phun ra một câu: “Chính là chuyện động phòng hoa chúc á! Đệ... đệ... không biết!!”

2. Chương 2

Một trận yên tĩnh.

Đột nhiên không biết ai bắt đầu trước mà tam đại kim cương tuôn ra một tràng cười điên cuồng.

“Trời ạ! Trời ạ! Đệ dĩ nhiên... đệ dĩ nhiên... không, không biết! Ha ha ha, chuyện này quả thật là chuyện buồn cười nhất mà ta từng nghe! Ta nói Tiểu Hồ nha, đệ, đệ, 20 năm nay đệ quả thực là sống uống phí!”

“Đúng vậy, đúng vậy, bây giờ nam tử 14 đã có thể kết hôn, cứ cho là không thành thân thì 16 tuổi biết chuyện nam nữ cũng không ít, đến 18 mà chưa động vào nữ nhân đã là dị sở! Ta nói Tiểu Hồ Tử đệ, đệ, đệ có thể coi là dị sở trong dị sở! Không, quả thực là quốc bảo! Chẳng khác nào ngọc tỷ của hoàng đế lão tử — đệ nhất vô nhị! Ha ha ha ha ha...”

“Khụ, khụ!” Vương Triều vất vả lắm mới ngừng được cười bèn hắng giọng một cái, làm bộ nghiêm túc nói, “Đừng cười (thật ra vừa nãy tiếng hắn cười là to nhất, tới mức không có cơ hội mà nói chuyện)! Đều là huynh đệ tốt! Tiểu Hồ gặp chuyện khó khăn chúng ta nên hỗ trợ!”

Nói một tay khoác lên vai Triệu Hồ, “Tiểu Hồ, đệ yên tâm, chút chuyện nhỏ này tính là gì! Tối hôm nay các ca ca dẫn người đi ‘Thư Tâm các’ một chuyến, bảo đảm buồn phiền của đệ sẽ tiêu sạch, vừa lòng đẹp ý!”

Mặt Triệu Hồ lập tức đỏ gay, “Đi, đi, đi kỹ viện! Không, không hay lắm chứ! Đệ sắp kết hôn rồi!”

Mã Hán lại khoác tay lên bên vai kia của Triệu Hồ, “Chính là vì đệ sắp kết hôn, vấn đề này mới nghiêm trọng! Đệ nghĩ xem, nữ tử trước khi kết hôn cũng sẽ có trưởng bối dạy nàng một ít ‘sự tình’, còn đệ, chỉ có thể để bọn ta chỉ bảo! Nhưng mà học phải đi đôi với hành (*), bọn ta chỉ có thể để đệ tự mình lĩnh hội! Bằng không đến hôm động phòng, vạn nhất cô dâu còn biết nhiều hơn đệ... Tối lúc đó, đừng thấy tên của đệ có chữ Hồ, ở trước mặt nàng cũng biến thành một con mèo con ngoan ngoãn...”

(*) Nguyên văn: Ngôn truyện bất như thân giáo (truyện đạt bằng lời không bằng dạy dỗ bằng hành động.) Vì không nghĩ ra câu nào tương đương trong tiếng Việt nên dùng tạm câu “Học đi đôi với hành” vậy =(

Đột nhiên nghĩ đến Triển đại nhân mà mình sùng bái nhất được phong “Ngự Miêu”, nói lời này không phải đang làm nhục Triển đại nhân sao! Vội vàng chữa lời “Như một con chuột...” Đột nhiên lại ghen hòng, Cẩm Mao Thử kia kể từ lúc hóa địch thành bạn với Triển đại nhân xong thì cứ ba ngày hai hôm lại ra vào phủ Khai Phong, lời này mà để hấn nghe thấy còn không phải tự tìm cái chết?!

“Liền như một con rùa đen bị lật mai vĩnh viễn không trở mình được!” Trương Long cướp lời bắn tiếng đe dọa. Ba người một lời nói cho Triệu Hổ mặt ngăm đen lúc đỏ lúc trắng, do dự không quyết định.

“Ta nói đệ rốt cuộc có phải nam nhân hay không, chuyện như vậy cũng không dám làm!” Mã Hán ném một quả bom nặng ký.

Sĩ nhục lớn nhất và phép khích tướng tốt nhất đối với một nam nhân không gì bằng câu nói này!

Triệu Hổ lập tức như một con cọp bị giam phải đuôi nhảy dựng lên, “Ai nói đệ không dám! Được! Bây giờ chúng ta đi thôi!”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội” Vương Triều vội vàng vỗ về nói, “Tối nay chúng ta đi! Vay đệ về trước ngủ một giấc nghỉ ngơi dưỡng sức! Coi vậy chứ làm ‘chuyện này’ rất tốn thể lực đó, ha ha ha...”

Nói mấy người vừa nói vừa cười đi “nghỉ ngơi dưỡng sức”. Bỏ lại một người trên cây rơi vào khiếp sợ cùng phiền muộn...

“Từ nhỏ phụ mẫu ta đã mất, đều do một tay sư phụ nuôi ta khôn lớn, sư phụ là người tu chân, đương nhiên không thể nói với ta loại chuyện đó; mới bước chân vào giang hồ từng trải còn ít, cả ngày chỉ lo làm sao để tiếp tục sống sót cũng đủ tiêu hao hết toàn bộ tâm thần, căn bản không có thời gian nghĩ vẩn nghĩ vơ; gia nhập quan trường thoít nát nhưng có Bao đại nhân cương trực công chính làm cấp trên, Vương Triều bọn họ lại luôn tôn kính ta, làm sao dẫn ta đến nơi yên hoa! Nếu không phải vô tình nghe bọn họ nói chuyện thì cũng chẳng biết mình lại là dị số trong dị số!”

Nói thật là Triển Chiêu có chút đồng cảm với Triệu Hổ, hấn còn không biết mình so với hấn còn “quốc bảo” hơn, có điều chuyện này vụn vặt mà bị hấn biết, nên đổi lại là hấn đồng cảm với mình! Nhớ lại những lời bọn Vương Triều nói với Triệu Hổ... Vì thế nên y kiên quyết không thể để cho người khác biết! Nam nhân ấy à, lý tử có thể không cần, nhưng mặt mũi thì tuyệt đối không thể vứt đi!!

Vậy mà vì cái gì lại chẳng hề giấu giếm đem bí mật này nói cho nam nhân đã từng là đối thủ của mình cơ chứ?

Chính y cũng không biết. Y chỉ biết mình tin tưởng hấn, biết hấn sẽ không chế nhạo mình, dù cho Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, tứ đại kim cương cùng trên dưới phủ Khai Phong sẽ không cười nhạo mình (tuy rằng sẽ len lén cười trộm một hồi), nhưng y cảm thấy y tín nhiệm nhất cũng chỉ có con chuột trắng này.

Thật là kỳ quái, bằng hữu của y khắp thiên hạ, thế mà được y coi là tri kỷ lại chỉ có duy nhất con chuột trắng này! Có lẽ đây chính là mọi người thường nói —— kẻ địch lớn nhất của ngươi luôn là người hiểu rõ ngươi nhất (Hấn ++++++ Cái này hình như là Cổ Long đại nhân nói >_<>

“Tại sao lại là ta?” Vừa hay Bạch Ngọc Đường cũng hỏi vấn đề này.

Nhìn thẳng vào hai mắt của hấn, Triển Chiêu nói từng chữ từng chữ một: “Bởi vì ta tin tưởng ngươi! Ngươi là tri kỷ chí cốt của ta! Ta coi ngươi là người đáng tín nhiệm nhất!”

Đột nhiên xoay người, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của y, nơi đó tràn ngập tín nhiệm.

Đừng quá tín nhiệm ta! Ngươi có biết ta có ý nghĩ gì đối với ngươi hay không?! Ngươi có biết lời này của ngươi giống như đang bày tỏ với ta hay không! Ngươi có biết ta không chỉ muốn có được sự tín nhiệm lớn nhất của ngươi! Ta còn muốn... Ta còn muốn...

“Sao vậy? Không phải là ngươi cũng không...” Nghe thấy Miêu Nhi nói như vậy Bạch Ngọc Đường lập tức nhảy dựng lên!

“Đừng nói mò! Bạch Ngũ gia ta được xưng là thanh lâu đệ nhất lăng tử, phong lưu thiên hạ vô song! Chút chuyện nhỏ này tính là gì! Người chờ, trong vòng ba ngày nhất định sẽ cho người một câu trả lời thoả mãn!!” Nói xong liền phi qua cửa sổ mà ra.

Đã quen với tác phong đến rồi đi như gió của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu nhún nhún vai, thu dọn một lúc rồi nằm xuống đi tìm Chu Công, cuối cùng cũng quẳng gánh nặng sang một bên, có được một đêm ngon giấc.

Mà ở bên này, Bạch Ngọc Đường sau khi lục tung từng pheo lên rồi cuộc cũng tìm được thứ mình muốn, không khỏi lộ ra một nụ cười hệt như hồ ly, Miêu Nhi a Miêu Nhi, đây chính là tự người tìm tới cửa!!

3. Chương 3

Nửa đêm ngày thứ hai. Triển Chiêu đột nhiên tỉnh dậy từ trong mộng, có người! Thân thể vẫn không nhúc nhích, nhưng tay đã nắm chặt lấy chuỗi kiếm bên gối... Bỗng nhiên toàn thân lại thư giãn thả lỏng ra, động tĩnh quen thuộc trong không khí tự nói với mình người đến là con chuột trắng nửa đêm không ngủ chỉ toàn xông vào nhà người khác.

Quả nhiên, ngoài truyền đến tiếng cười trầm thấp: “Mèo con người thật đúng là ham ngủ!”

Thở dài một hơi, lại thở dài một hơi nữa, mới uể oải nói: “Vào giờ này người bình thường ai mà chẳng đang ngủ! Không phải là ta tham ngủ!”

Tiếng cười trầm thấp chưa dứt, sau đó lại truyền đến tiếng quần áo sột soạt, còn đang lấy làm lạ vì sao hôm nay con chuột có chút kỳ quái, thể mà hắn đã chui vào chăn của mình!!

Ngẩn người giương mắt nhìn hắn đang đường nhập thất, Triển Chiêu cũng không biết mình nên có phản ứng gì!

Thoải mái tự nhiên chui vào lồng chăn đã được nhiệt độ thân thể Triển Chiêu ủ ấm, Bạch Ngọc Đường nở nụ cười không khác gì con chuột vừa ăn vụng được một cân dầu vừng, trực tiếp đối diện với cặp mắt kính ngạc của Triển Chiêu, hắn nói: “Ta đem đến một thứ tốt cho người rồi đây!”

Nói đoạn lấy từ trong ngực ra một quyển sách đưa cho Triển Chiêu, màn đêm mờ mịt, căn bản không nhìn rõ đồ vật, Triển Chiêu đang định đứng dậy đốt đèn lại bị Bạch Ngọc Đường kéo lại, tiếp theo hắn lại lấy từ trong ngực ra một thứ rõ ràng là một viên dạ minh châu!

Dưới ánh sáng êm dịu mờ mờ ảo ảo của dạ minh châu, nụ cười của Bạch Ngọc Đường càng có vẻ ôn nhu tuấn lãng, còn có một chút thần bí. Ngay cả Triển Chiêu thân là nam tử cũng nhin không được mà nhìn tới mức tim đập mạnh hắn lên...

“Còn dần ra đấy làm gì?! Xem đi!” Trong tiếng cười của Bạch Ngọc Đường ẩn giấu vài tia đắc ý.

Vội vàng dời mắt đến quyển sách trên tay, mấy chữ to đùng trên bìa thỉnh thoảng đập vào mắt đồng cung bí hí đồ.

Cặp mắt vốn đã không nhỏ của Triển Chiêu càng mở to hơn, miệng khó tin nở lắp ba lắp bắp:

“Đồng, đồng cung đồ?!”

“Đây không phải là đồng cung đồ bình thường đâu!” Bạch Ngọc Đường vẫn còn đang dương dương tự đắc, “Đây chính là lần trước lúc ta ‘đi dạo’ trong hoàng cung mượn gió bẻ măng cầm về từ Tàng Trân các, quả thực chính là tinh phẩm trong tinh phẩm!”

Nhất thời Triển Chiêu quả thực còn không biết rốt cuộc nên tuân thủ đạo đức nghề nghiệp lời cái tên đạo tặc ba ngày hai hôm lại lượn vào hoàng cung “đi dạo” này ra ngoài công lý hay là thuận theo lòng hiếu kỳ của mình xem xem tinh phẩm cất giấu trong hoàng cung này rốt cuộc có gì ảo diệu?!

Thở dài lần thứ ba, dù sao thì ngay từ đầu cũng đã biết hẳn là loại người thế nào rồi. Vẫn là xem đồ đi.

Cái này càng xem càng thấy không ổn, nhân vật trong sách được vẽ rất sống động, đủ loại động tác càng khiến người cảm nhận chân thực, đặc biệt là dưới ánh sáng vàng dịu của dạ minh châu, càng làm cho nhân vật thêm mấy phần mông lung mê hoặc! Càng xem hô hấp càng nhanh càng vội, thân thể cũng càng lúc càng nóng lên, càng không ổn chính là trên người như có một cây đuốc đang cháy, mà lửa càng cháy càng tập trung vào một chỗ nào đó khó có thể mở miệng cho nổi! Thật khó chịu! Nhưng mắt lại hết như bị ma xui quỷ khiến vẫn cứ dán vào trang sách!

Lửa càng cháy càng to, toàn thân đều khó chịu! Đặc biệt là chỗ kia! Trời ạ, sống 23 năm, lần đầu tiên trong đời rơi vào hoàn cảnh khó xử như này!

Đột nhiên một bàn tay đặt lên bộ phận nóng nhất mà cũng yếu ớt nhất của mình!! Đôi mắt lập tức rời sách giương lên! Chẳng biết từ lúc nào gương mặt tuần tú kia đã kề sát mình như vậy! Gần tới mức hơi thở cũng phả vào mặt mình, nhột nhột, mềm mại, đây là cảm giác gì...

“Câu kia của Mã Hán thật hay Học phải đi đôi với hành.” Nói tay của con sắc thủ kia lại bắt đầu chậm rãi chuyển động! Một luồng tinh lực xông thẳng lên não, cả người đều không có khí lực, chỉ cảm thấy như nằm trong đồng băng, mềm nhũn ra không dùng sức nổi; lại giống như người trên sa mạc, cả người càng lúc càng nóng, càng lúc càng nóng...

Muốn uống một ngụm nước, nhưng ngay cả sức lực để động một ngón tay thôi cũng chẳng có, chỉ có thể duỗi lưỡi ra liếm liếm môi, nhưng lại khiến cho người càng lúc càng làm cần kia thở gấp một tiếng

“Miêu Nhi, Miêu Nhi, “

Là ai đang gọi ta?

Mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, chẳng biết từ lúc nào người kia đã buông tóc, mái tóc như suối nước đen mượt xõa xuống hai bên gò má, tăng thêm một chút cuồng dã cho hẳn, mà cặp mắt kia lại tựa như đang bốc hỏa!

Ánh mắt nóng bỏng như vậy, hết như muốn đốt cháy mình!

Tại sao?

Chỉ bị hắn nhìn chăm chú như vậy thôi mà cả người nóng càng thêm nóng?

Còn tiếp tục thế này nói không chừng tự mình cũng bốc cháy mất!

Thật sự nóng quá!!

Lại không nhịn được liếm môi một cái, nhưng dẫn tới ánh mắt hùng hực hơn

“Miêu Nhi, Miêu Nhi...”

Tại sao ngay cả tiếng gọi không ngớt như vậy cũng khiến khắp người phát sốt?!

“Có muốn ta dạy cho ngươi hay không?” Ngữ khí gian trá.

“A

” Tay không ngừng!

“Đừng...”

Môi bị chặn lại.

... ..

Mặt trời tỏa nắng trên cao, hoa cỏ cười với ta, chim chóc hót vang rền quá lạ, vì sao con chuột lại chạy vào ổ mèo? Hơn nữa còn ngủ rất vô tư?!

“A ” Lười nhác duỗi cái hông thật dài một cái, mở cặp mắt lim dim buồn ngủ, không bắt ngờ khi thấy bên gối không một bóng người, tâm tình tốt nằm trên giường hồi tưởng lại chốc lát mới chậm rãi đứng dậy mặc quần áo. Tiểu Miêu Nhi khẳng định là xấu hổ.

Vốn là tối qua đã định cho y biết tâm ý, nhưng y vì “tiêu hao” quá nhiều mà thể lực không chống đỡ nổi mơ màng ngủ, còn mình thì lại vì “tích góp” quá nhiều không có chỗ phát tiết mà lẫn lộn khó ngủ, ai, nghe âm thanh động lòng kia nhưng lại chỉ có thể lấy hôn giải khát, đây là quá mức tổn hại thân thể! Nhưng vì sao lại không làm được bước cuối cùng chứ?

Nguyên nhân rất đơn giản, Bạch đại thiếu của chúng ta đối với nữ nhân tuy không phải thân kinh bách chiến, cũng là có kinh nghiệm, nhưng cùng nam nhân kinh nghiệm của hắn so với kinh nghiệm của Triển Chiêu đối với nữ nhân đều giống nhau bằng 0!!

Có điều cái này cũng không phải việc gì đáng xấu hổ, hắn lại không phải kẻ theo chủ nghĩa nam nữ đều có thể làm tình, hắn thích Triển Chiêu bởi vì y là Triển Chiêu, nếu như là xú nam nhân khác, Bạch đại thiếu hắn ngay cả đuôi mắt cũng chẳng thèm liếc một cái!

Nhưng cứ tiếp tục thế này cũng không phải biện pháp... Cách làm với nam nhân phải tìm ở đâu? Cái này so với việc muốn biết làm thế nào với nữ nhân còn khó hơn! Thế nhưng Bạch Ngọc Đường không phải là người thường, hắn là Bạch Ngọc Đường (này không phải phí lời à --!!)!

Ngay lập tức hắn nghĩ đến một chỗ tốt hoàng cung Tàng Trân các! Ở trong đó phong phú toàn diện, không gì không có!

Miễn cưỡng nở một nụ cười, lại phải đến đi dạo...

4. Chương 4

Ba ngày sau.

Vương Triều nơm nớp lo sợ nhìn gương mặt của Bạch Ngọc Đường đen sì tới mức có thể sánh ngang với người lãnh đạo trực tiếp của hắn Bao đại nhân, trong lòng vội vã như sắc lệnh thâm niệm a di đà Phật, ông trời phù hộ, đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát, Thái Thượng Lão Quân... Dem tất cả tên thần tên Phật mà hắn biết ra niệm một lượt rồi mới dám hé miệng lặp lại câu nói mà ba ngày nay hắn đã nói đến mấy chục lần:

“Thật sự xin lỗi, Bạch đại hiệp, bọn tôi thật sự không biết Triển đại nhân đi nơi nào.”

Nói, thỉnh thoảng hai mắt lại liếc về phía cửa, Mã Hán, Trương Long, Triệu Hổ, các đệ mau trở lại nha! Tốt nhất là mang theo Triển đại nhân trở về!

Bằng không thì đại ca của các đệ sẽ phải tráng niên mất sớm!

Nói không chừng ngay cả phủ Khai Phong cũng bị san thành bình địa mất!

Ai kêu Triển đại nhân ai cũng không chọc, một mực lại đi chọc vào cái tên không sợ trời không sợ đất đến cả hoàng đế cũng không để vào mắt Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường!

Sự nhẫn nại của Bạch Ngọc Đường đã đến cực hạn, ba ngày, kể từ sau ngày đó đã ba ngày ròng rã hắn chưa thấy bóng dáng chết tiệt của con mèo kia!

Tìm thủ hạ của y hỏi, chỉ vĩnh viễn nhận được hai chữ không biết!

Có trời mới biết bây giờ hắn hận hai chữ này tới cỡ nào!

Hay cho cái con mèo con nhà người, ta xem người có thể trốn đến đâu! Chờ đến lúc ta san phẳng cái phủ Khai Phong thành bình địa, ta xem người có chịu lộ mặt ra không! Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nở nụ cười. Bên này Vương Triều đã mô hôi chảy thành sông!

Hồng, hồng rồi, giang hồ đồn đại Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường tức giận đến cực điểm thì sẽ phản nộ mà cười, nhưng nụ cười này quả thực là nụ cười của thần chết mà!

Chôn nào Bạch Ngọc Đường cười xong đi qua đều không có lấy một ngọn cỏ!

Giữa lúc còn đang do dự xem nên kiên trì giữ vững công tác thủ vệ phủ Khai Phong và an toàn của đại nhân hay là mau chóng đi tìm cái xó xỉnh nào đấy mà trốn để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, âm thanh vang dội của Triệu Hổ bay tới tai Vương Triều chẳng khác nào gặp được trận mưa rào giữa cơn nắng hạn dài đằng đằng sắp sửa bị thái dương Bạch Ngọc Đường đốt cháy thành than

“Đại ca tìm thấy Triển đại nhân rồi!”

Vừa thấy hoa mắt, cổ áo Triệu Hổ đã bị người phi thường bạo lực nhấc lên, trước mắt xuất hiện một khuôn mặt tràn đầy tức giận nhưng vẫn cực kì anh tuấn, “Nói! Con mèo chết tiệt kia chạy đến đâu du đảng!”

“Triển, Triển đại nhân mới đi ra từ ‘Thư Tâm các’, nghe nói Bạch đại hiệp đang tìm người, đang vội vàng đến đây!”

Thư Tâm các! Thư Tâm các! Thư Tâm các! Thư Tâm các! Thư Tâm các!

Bạch Ngọc Đường không khỏi tối sầm mắt lại buông cổ áo Triệu Hổ ra, dáng người dong dỏng cao có chút lảo đảo lảo đảo.

Được lắm, được lắm! Khá lắm Miêu Nhi! Học nhanh dùng cũng nhanh!!

Ta chỉ dạy người một buổi tối, vậy mà người dùng những ba ngày!

Sau chuyện đã xảy ra giữa chúng ta đêm hôm đó người còn có thể chạy đến kỹ viện cùng nữ nhân khác chung chạ!

Hay cho con mèo con người! Ta nhất định phải lột sạch da mèo người để người khác không nhận ra, đánh gãy chân mèo người để người đi không nổi, Cẩm Mao Thử ta kể từ hôm nay sẽ nuôi người cả đời!

Nhưng trước đó bây giờ ta không đem Thư Tâm các thiêu rụi thành một đồng tro tàn thì từ giờ Cẩm Mao Thử ta sẽ xóa tên trên giang hồ!

Thân hình lóe lên, đã như tên rời cung vọt tới chỗ Triển Chiêu!

Từ xa đã nhìn thấy bóng người lam sắc kia, cho dù thân ở giữa chốn phố xá náo nhiệt vẫn tựa như hạc giữa bầy gà khiến người ta chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra!

Không tự chủ được dừng thân hình lại, mà đối phương cũng phát hiện ra mình, cũng dừng lại bước tiến gấp gáp.

Thế là mọi tiếng huyên náo đều biến mất, thế là hết thấy phố xá sầm uất đều biến mất, thế là toàn bộ thế giới đều biến mất.

Giữa đất trời chỉ còn sót lại hai người họ.

Ngũ quan tuần tú kia, thân hình quật cường kia, phong thái phiêu phiêu kia, tuy chỉ mới cách ba ngày mà tưởng như đã qua ngàn năm. Vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ta yêu người đến nhường ấy, vì sao người lại phản bội ta!

Động trước lại là y! Y vậy mà lại đi về phía ta! Xin lỗi ta? Hay là báo cáo “chiến công” với ta?

Không! Loại nào ta cũng không cần!

Ta muốn chính là ôm chặt lấy người, để người ngoại trừ vòng tay của ta thì chẳng thể đi đâu được nữa!

Ta muốn tàn nhẫn hôn người, để khắp người người đều lưu lại hương vị của ta, vĩnh viễn, vĩnh viễn lưu lại dấu vết của ta!

Chờ chút! Ánh mắt của y, ánh mắt của y hình như là đang tức giận! Chờ...

Triển Chiêu lập tức bắt được cánh tay Bạch Ngọc Đường, dùng một loại âm thanh tuyệt đối là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người tới đây cho ta!”

Nói đoạn lấy khí thế vạn dặm như hổ túm lấy tay tiểu lão thử nhắm về phía ổ của mình.

Dân chúng mắt thấy tất cả những thứ này nhất thời nghị luận sôi nổi:

“Thấy chưa, thấy chưa, Triển đại nhân lại bắt được một tên cường đạo!”

“Tên này cũng thật là to gan lớn mật, dĩ nhiên trộm đồ giữa ban ngày! Thấy Triển đại nhân không ai địch nổi còn không vội vàng bỏ chạy mà ngơ ngác chờ ai bắt chứ!”

“Chắc là bị dọa cho sợ chết khiếp! Xem lúc đó khí thế Triển đại nhân uy vũ biết bao!”

“Chắc vậy! Chỉ tiếc thằng nhóc kia mắt mũi cũng không đến nỗi, sợ là bị dọa tới vỡ tim cũng không chừng!”

“... ..”

“... ..”

5. Chương 5

Những lời đàm tiếu này tất nhiên là Bạch Ngọc Đường không nghe thấy, lúc này hắn đã hoàn toàn rơi vào trong mê muội cực độ, không thể nào?

Mất tích ba ngày chính là y, lêu lổng ở kỹ viện ba ngày cũng là y, tại sao mình còn chưa nổi nóng mà y đã bày ra cái tư thế như muốn tìm mình tính sổ vậy?

Không lầm chứ?!

Giữa lúc còn đang mơ mơ hồ hồ thì hai người đã về đến chỗ của Triển Chiêu, gần như thô bạo đẩy mạnh Bạch Ngọc Đường vào phòng, xoay người khóa trái cửa, Triển Chiêu tựa trán vào cửa giống như đang không chế tâm tình của chính mình.

“Ta nói Miêu Nhi,” Đấu tranh tư tưởng nửa ngày, cảm thấy hôm nay Tiểu Miêu thực sự là khác thường, hắn vẫn là chọn chính sách dụ dỗ trấn an trước rồi mới tính sổ sau, “Người hôm...”

Lời còn chưa nói hết Triển Chiêu đã đột nhiên xoay người, nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Đường, hết như chưa từng thấy hắn.

Nuốt từng ngụm từng ngụm nước bọt, lại nuốt một ngụm nữa, Bạch Ngọc Đường cảm thấy bản thân mình thực sự là một con chuột đang bị mèo nhìn chòng chọc, tê cả da đầu, toàn thân lạnh buốt, chân không khỏi bắt đầu chậm chậm di chuyển về phía cửa sổ...

Hay là hôm nay tới không phải lúc? Hay là hắn nên về tổ của mình trước chờ con mèo điên đang xù lông này xuôi xuôi rồi hẵng nói...

Đáng tiếc hắn lại chậm một bước, vừa nhìn thấy hắn có dấu hiệu chạy trốn, Triển Chiêu một chiêu “Linh miêu phác thủ” hạ gục hắn xuống giường (Tại sao lại biết cái này chuẩn như thế? Cái này... mỗ Du ta cũng không biết ^&^)! Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, Triển Chiêu đã cúi xuống đặt môi hôn lên môi Bạch Ngọc Đường!

Gặm cắn lung tung chẳng hề có kiểu cách gì, như muốn đem con chuột này từ đầu đến chân đều nuốt vào bụng! Giữa lúc môi quần lấy môi, mơ hồ, Triển Chiêu chỉ lẩm bẩm nói: “Đều là lỗi của ngươi! Tất cả đều là lỗi của ngươi!!”

Đều là lỗi của ngươi! Khiến cho ta hôm đó tỉnh dậy rồi lại chẳng thể đối mặt với ngươi mà chạy mất dạng tới một căn nhà tranh nhỏ ven hồ ngoại ô ngủ liền hai ngày!

Đều là lỗi của ngươi! Khiến cho ta chỉ cần nghĩ tới ngươi thì cả người lại nóng rực lên, tim đập nhanh hơn, chẳng khác nào một thiếu nữ tư xuân, mất hết mặt mũi của nam hiệp!

Đều là lỗi của người! Khiến cho ta mơ mơ màng màng lại chạy vào kỹ viện để mong khôi phục lại mình của ngày thường, không phải người chỉ vì dạy ta mới làm loại chuyện đó với ta sao? Vậy thì ta học xong rồi có phải là sẽ không còn những tâm tình này nữa!

Đều là lỗi của người! Khiến cho ta né tránh nụ hôn của nữ tử kia, bởi vì trên môi ta tựa như vẫn còn mùi vị của người; né tránh đôi tay nàng muốn vuốt ve lồng ngực ta, bởi vì trên người ta vẫn còn dấu vết của người!

Đều là lỗi của người! Khiến cho ta tựa như đã khắc lên những ký hiệu đặc biệt của người, càng không thích bị người khác đụng chạm!

Đều là lỗi của người! Khiến cho ta không nhận được mà nói ra tâm sự của mình với nữ tử kia, vậy mà nàng lại nói rằng ta đang ôm tương tư! Ta thậm chí ngay cả lý do phản bác cũng không có! Mới xa ba ngày mà như cách thiên thu, chưa biết tương tư, tương tư đã thấu xương!

Đều là lỗi của người! Khiến cho chúng ta chẳng thể nào quay trở về như trước đây! Ta không thể tưởng tượng được sau khi biết rõ tâm ý của mình, sau khi trải qua triền miên khắc cốt ấy còn có thể coi như chưa có gì xảy ra mà đối với người trước sau như một!

Đều là lỗi của người!

Đều là lỗi của người!

Tại sao lại hôn ta?! Tại sao lại làm loại chuyện đó với ta?! Ta đối với loại chuyện đó coi như là vô tri, cũng biết rằng đó không phải là chuyện hai nam nhân bình thường làm! (Mỗ Du: Tiểu Miêu người vẫn tương đối vô tri, hai người vẫn chưa coi là làm thật mà! ^0^)

Tại sao?

Tại sao?

“Mèo con ngốc nghếch, bởi vì ta yêu người!”

Vừa hôn loạn vừa không khỏi nói ra toàn bộ ý nghĩ trong lòng, mà Bạch Ngọc Đường ở dưới thân y lại mừng rỡ tâm nở từng đóa từng đóa hoa!

Hôm nay quả thực là quá may mắn!!

Không chỉ có người trong lòng đầu hoài tổng bảo, cộng thêm vô số nụ hôn ngọt ngào tuy rằng kỹ thuật hơi kém, thái độ hơi thô bạo, nhưng không sao, có thể từ từ sửa mà!

Quan trọng nhất chính là con mèo nhỏ ngốc nghếch này cuối cùng cũng thông suốt! Ha ha ha ha ha ha, cảm tạ tứ đại kim cương! Cảm tạ Thư Tâm các!

Vốn định ngâm đắng nuốt cay thứ tình cảm nảy sinh chậm rãi ăn dần ăn mòn từng ngày này, chẳng ngờ tứ đại kim cương lại gián tiếp đưa Tiểu Miêu đến miệng, mà mấy hảo tỷ tỷ ở Thư Tâm các lại trực tiếp đẩy Tiểu Miêu ngã vào ngực mình! Nếu mình còn không chủ động xuất kích cũng cố lại địa vị thì mới thật sự là thẳng ngốc!

Kéo lấy thân thể gầy gò mà cứng cỏi kia, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đỡ dành bên tai Triển Chiêu.

“Yêu ta? Sao có thể?” Đình chỉ tắt cả động tác, Triển Chiêu sững sốt.

“Nói nhảm! Nếu như không yêu người, ta sao có thể ba ngày hai hôm chạy vào ổ của người, hại mấy đại ca muốn tìm ta cũng phải phát lệnh truy nã? Nếu như không yêu người, lần trước người phá án thân trúng kỳ độc, ta sao có thể vứt bỏ tôn nghiêm quỳ xuống cầu tên thân y Quỷ Kiến Sâu biến thái kia cứu người? Bạch Ngưu gia ta ngay cả hoàng đế lão tử cũng chưa từng lay! Nếu như không yêu người, ta sao có thể đối với người làm loại chuyện đó? Người cho rằng ta không phân biệt nam nữ hay sao?”

“Người, người đã phân nam nữ rồi thì vì sao, vì sao lại đối với ta như đối với nữ nhân? Ta, ta...”

“Mèo ngốc! Không phải giống như đối với nữ nhân! Ta là đang triền miên cùng người yêu của ta! Ta yêu người, chỉ vì người là người, ta chỉ muốn cùng người làm chuyện đó! Cái này không liên quan gì đến nam nữ!”

Đôi mắt Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn y. Đôi mắt luôn luôn tiểu ngạo hồng trần, đa tình tựa như vô tình kia lại hiếm khi chứa đầy nghiêm túc cùng chấp nhất, kiên quyết không rời nói ra tâm ý của chính mình.

Nhất thời có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, cũng không biết nên nói cái gì.

Từng hình ảnh hai người bên nhau hiện lên trong lòng, hằn đối với mình khác hẳn với người thường mình không phải không rõ, bản thân mình chẳng phải cũng vậy sao?

Trên thế gian này tuyệt đối sẽ chẳng có sự hiện diện của người thứ hai, người có thể làm đối thủ thực lực tương đương với mình nhất, bằng hữu tâm đầu ý hợp với mình nhất, người... đặc biệt với mình nhất.

Hắn nói yêu mình! Mình chẳng phải cũng vậy sao? Nhận đi, Triển Chiêu, đời này ngươi đã rơi vào tay hắn.

Buông ra một vết nhìn tựa một nụ cười bất đắc dĩ, “Xem ra nếu như ta thật sự là mèo, thì sẽ là con mèo kém cỏi nhất thiên hạ. Bởi vì ta lại yêu thiên địch của mình một con chuột trắng!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy, lộ ra một nụ cười hạnh phúc, nói: “Vậy thì ta chính là con chuột lợi hại nhất thiên hạ, bởi vì ta đã thu phục được một con mèo!”

“Ai thu phục ai nha! Chuyện này phải làm cho rõ ràng!”

“Tốt, vậy chúng ta đến làm rõ đi!”

“A

~~! Ngươi, ngươi làm gì đó!! Bỏ tay ra!”

“Làm rõ ai thu phục ai nha! Cái này là một vấn đề rất quan trọng! Ngươi mới mau mau bỏ tay ra, đừng làm trở ngại Bạch Ngũ gia phán án!”

“Ngươi, ngươi, ngươi chớ quá đáng! Đừng...”

“Không sao, Miêu Nhi, hai ta có rất nhiều thời gian để thảo luận vấn đề này, ha ha...”

6. Chương 6: Phiền Ngoại: Hiếu Kỳ Không Phải Là Chuyện Tốt

Lại là nửa đêm ngày thứ hai.

Âm thầm thở dài, Triển Chiêu lúc này mặc cho con chuột trắng chẳng hề e dè chút nào kia chui vào chân mình.

Trong lòng không khỏi âm thầm hoài nghi, mình có nên kiểm điểm với tứ đại kim cương về công tác cảnh giới phòng vệ của phủ Khai Phong hay không. Vì làm sao mà con chuột này cứ ra vào phủ Khai Phong tự nhiên y như ra vào nhà bếp nhà mình thế này chứ?!

Không đúng, con chuột ngày hôm nay có gì đó hơi lạ! Ánh mắt quá sáng lóa, nụ cười quá rực rỡ, tất cả những thứ này đều công khai một chuyện hắn có âm mưu!

“Ta mang đến một thứ tốt cho ngươi rồi đây!”

Nói đoạn lấy từ trong lòng ngực ra một quyển sách đưa cho Triển Chiêu, còn lấy thêm một viên dạ minh châu chờ chút! Cảnh tượng này sao lại quen đến vậy! Đúng rồi, hôm đó, chính là cái hôm con chuột lừa y lần đầu tiên! (Mồ Du: Miêu Nhi a, đã nói mấy lần rồi, kia không tính là lần đầu của ngươi! Có điều đón chờ đi... ^&^) Hắn còn muốn giở trò cũ?!

Có ý nghiêm mặt, Triển Chiêu lời lẽ danh thép nói: “Đừng tiếp tục lấy những thứ tẻ nhạt này nữa! Ta đã không cần!!”

“Ha ha, người chắc chắn chứ?” Tiểu lão thử cười đến mức chỉ thấy lông mày chẳng thấy mắt, “Người còn chưa xem đây là cái gì mà! Đừng có kết luận quá sớm!”

Xuất phát từ sự tò mò, Triển Chiêu vẫn nhìn bìa ngoài một chút, chỉ liếc một cái cũng không có gì quan trọng lắm, nhìn rõ ràng chữ trên bìa ngoài thì y một hơi thở không nổi xém chút nữa lẫn ra bất tỉnh!

Chỉ thấy trên sách viết mấy chữ to đùng Nam nam bí hí đồ!!

“Thế nào, thế nào! Giật mình đi! Ngay cả Bạch Ngũ gia ta kiến thức rộng rãi cũng là lần đầu tiên thấy!” Bạch Ngọc Đường khoe khoang phong công vĩ nghiệp của mình, “Hại ta lục tung cả Tàng Trăn các tìm nguyên một buổi tối, mệt gần chết mới moi ra được nó từ trong một đồng tuyết bản kỳ thư! Đừng trông nó không đáng chú ý, vẫn là đồ cổ Hán triều đó!! (Hán triều lưu hành nhất cái gì nói vậy mọi người đều biết rồi ha! ^0^) Tàng Trăn các thật nên hảo hảo thu dọn một phen, tìm đồ quá bất tiện!”

Triển Chiêu một câu cũng không nói nổi, hoặc là không biết nên nói cái gì. So với Tàng Trăn các đáng thương ba ngày hai hôm lại bị “nạn chuột” phá một lần thì y lại để ý đến quyển sách trên tay mình hơn!

Nhìn chằm chằm quyển sách kia, y thực sự tò mò không biết bên trong rốt cuộc vẽ cái gì? Nam nhân cùng nam nhân cũng có thể giống như nam nữ làm được chuyện thân mật không kể hở, hòa hợp gần bó như vậy sao? Nhưng... sao mà cứ thấy đây giống như một cái bẫy! Nếu như xem, sẽ không lại giống như hôm đó...

Xem, hay là không xem???

Bạch Ngọc Đường đứng bên cười định liệu trước.

Mèo không chỉ có chín cái mạng, mà lòng hiếu kỳ còn có nhiều hơn!

Con mèo nhỏ này cũng không phải là ngoại lệ, đối với những chuyện không hiểu y có nhiệt tình làm rõ hơn bất kỳ ai khác.

Điều này giúp cho y phá được không ít kỳ án, chọc vào không ít phiền phức không nên dây, khiến mình gánh chịu không biết bao tâm tư, thế nhưng y vẫn chết không hối cải, hôm nay, để cho y rõ ràng có đôi khi hiếu kỳ quá cũng không phải là một chuyện tốt...

Cẩn rằng một cái, quyết tâm, Triển Chiêu không thèm đến xỉa! Xem đi! Nếu không mình sẽ cứ vô cùng tò mò, khó chịu! Lại nói, lại nói làm loại chuyện đó cũng không phải lần đầu tiên (Miêu Miêu nha, người sa đọa >_

~~~)!

Đỏ mặt, tay run run, sau khi mở “Tuyệt thế kỳ thư” kia ra y thật sự hối hận không ngớt chỉ muốn xé tan thành từng mảnh

Ông trời của ta ơi! Không thể nào! Sao có thể như vậy! Triển Chiêu trong lòng chỉ có thể phát sinh ra những thán từ này, càng xem càng cảm thấy khó mà tin nổi, thực sự không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn con chuột, bấy giờ y mới phát hiện mình vô tình đã rơi vào tình huống vô cùng nguy hiểm

Chẳng biết từ lúc nào con chuột lớn kia đã đặt chân ở trên chân của mình, không quá dùng lực, chỉ có điều khiến cho mình khá không dễ dàng vươn mình mà thôi; để tay lên ma huyết mềm mại của mình, không dùng bao nhiêu chân khí, chỉ có điều khiến cho mình khó vận chân khí mà thôi; nét cười của hắn vẫn tuần láng như vậy, chỉ có điều khiến cho mình nghĩ đến chồn hôi đi chúc tết gà mà thôi...

“Miêu Nhi, có muốn thử một chút không?” Âm thanh nhu tình như nước.

“Không thử!” Âm thanh lạnh như hàn băng.

“Thử chút đi!” Ngữ khí thương lượng, cùng lúc đó tay càng thêm linh hoạt...

“Người, người rút ngay cho ta!” Âm thanh đã hơi run...

“Đừng lạnh lùng như thế mà, nể tình ta vì nó bôn ba khổ cực như vậy, cũng phải để nó trở thành vật có giá trị đi mà!” Giọng điệu oan ức phối hợp với hai tay tuyệt đối giữ lấy quyền chủ động, biểu đạt gian xảo của “bọn chuột nhất” vô cùng nhuần nhuyễn!

“Người... Ừm...” Lúc này ngay cả quyền phát ngôn cũng bị tước đoạt.

Hồi lâu sau

“Người không trả lời ta coi như là người đáp ứng đi.” Giọng điệu tuyệt đối thân sĩ.

Con mèo nào đó đang vô cùng vất vả cố gắng hấp thu dưỡng khí.

“Miêu Nhi, người thật tốt!” Khẩu khí cảm động cực điểm.

“Người đi... Ừm...”

... ..

... ..

Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo Ngạn ngữ

Lòng hiếu kỳ còn có thể khiến một con mèo thất thân Mỗ Du

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/deu-la-loi-cua-nguoi>